

1) Medens det tidligere Forslag ikke opstillede særlige Betingelser for at kunne beskikkes til Politimester, kræves der efter nærværende Udkasts § 86, 3die Stykke, ikke blot de selvfølgelig Betingelser: Uberytthed og Vederhæftighed, men tillige Fuldmyndighed, samt at vedkommende har bestaaet den fuldstændige juridiske Eksamen med mindst Karakteren „*haud illaudabilis*“ eller har opnaaet Karakteren „*Bekvem*“ enten ved den juridiske Fællesprøve eller ved den tidligere juridiske Eksamen for ustuderede. Henset til Arten og Vigtigheden af de Forretninger, der efter det oven fremstillede henlægges til Politimestrene, maa man formentlig mindst kræve den Garanti for Modenhed og juridisk Indsigt, som Opstillingen af de nævnte Betingelser yder.

2) Det tidligere Forslags § 108, Nr. 1, bestemte, at der til Politimesterens Bistand af Justitsministeren for hver Kreds kunde beskikkes en Politifuldmægtig, der, hvor han handlede i Medfør af den ved Regulativ fastsatte Fordeling af Forretningerne eller efter Paalæg af Politimesteren, eller hvor denne ikke var til Stede, skulde have samme Embedsmyndighed som Politimesteren. Det var Forslagets Tanke, at disse Politifuldmægtige (eller som de i det til Grund for det tidligere Forslag liggende Kommissionsudkast kaldes: Politiaassistenter) skulde handle paa eget Ansvar, undtagen for saa vidt angik selve Foretagelsen af de Skridt, som de udførte efter Paalæg af Politimesteren; Hovedgrunden til denne Ordning var Hensynet til de fremtidige Rets- og Politikredses store Udstrækning. I Stedet for at dele de store Retskrede i flere Politikredse, søgtes paa een Gang Enheden opretholdt og Befolkningens Interesse i ikke at have for langt til Politiovrighed saa vidt muligt fyldstgjort ved, at der paa et andet Sted i Kredsen end der, hvor Tingstedet og Hovedstationen var, oprettedes en Bistation, der da skulde forestaa af den delvis selvstændige Bestillingsmand: Politifuldmægtigen.

Med det i nærværende Udkast foreslaaede store Antal Underretskredse bortfalder efter Flertallets Mening Hovedgrunden til den nævnte Ordning, der i øvrigt paa en noget betænkelig Maade svækkede Enheden i og dermed ogsaa Ansvar for Politiledelsen inden for den enkelte Kreds. De Rets- og Politikredse, der forudsættes dannede i Henhold til nærværende Udkasts Regler, ville ikke blive større, end at man

kan henlægge den hele Ledelse og dermed ogsaa Ansvar for Politiets Virksomhed i det hele til Politimesteren selv. Den Bistand, han i de mere befolkede Kredse vil behøve, vil da være at tilvejebringe gennem af ham antagne, autoriserede Fuldmægtige, der handle under hans Tilsyn og paa hans Ansvar (§ 88). Man har derhos fundet det rettest ogsaa for disse at opstille Betingelser, svarende til de for Politimestre opstillede.

Mindretallet (*Nyholm*), der, som det fremgaar af oven anførte, holder paa et langt mere begrænset Antal Sysler eller Underretskredse, anser det for rettest ogsaa paa dette Punkt at blive ved den forrige Kommissions Forslag om Ansættelsen af Politiaassistenter, beskikkede af Justitsministeren til Bistand for Politimesteren, 1 i hvert af Landets Sysler, dog saaledes at der, hvor særlige stedlige Forhold nødvendiggøre det, kan ansættes 2.

3) Endnu skal bemærkes, at Minimumstallet af Politibetjente i en Kjøbstad paa indtil 3,000 Indbyggere er sat til 2, at man ikke har fundet tilstrækkelig Grund til i selve Loven at optage nogen Regel om, hvor mange af Politiets Betjente der skulde være Overbetjente, at den i § 85 givne Regel om det københavnske Politis Ordning er foranlediget ved, at Københavns Amsraadskreds ikke efter nærværende Udkast, saaledes som efter det tidligere Forslag, inddrages under Københavns Underretskreds, samt at det tidligere Forslags § 110 kun er udeladt som overflødig.

Medens der med Hensyn til de enkelte Paragrafer ikke i øvrigt findes Anledning til videre Bemærkninger end i det foregaaende indeholdt, skal særlig med Hensyn til § 89 følgende bemærkes:

Et med tilstrækkeligt Personel udstyret, dygtigt og energisk Politi er en ufravigelig Betingelse for, at man uden Skade for Retssikkerheden kan gaa fra en paa Inkvisitionsprincippet til en paa Anklageprincippet bygget Ordning af Strafferetsplejen. Det stærke Middel til Sandhedens Udfindelse, som ligger i det inkvisitoriske Forhør, kan ikke opgives, uden at der til Gengæld haves en vis Betyggelse for, at alle de Omstændigheder uden for den egne Tilstaaelse, hvorved en Forbrydelses Begaaen kan bevises, ogsaa virkelig opspores og konstateres. Men dette er kun muligt ved Hjælp af et intelligent Politi, hvis Personel er tilstrækkelig stort til straks at